

Martin Bergsøe
En røst i ørkenen
335 sider
Hovedland

Vi har ikke den fornødne kapacitet til at eftergå samtlige facts, optegnelser, årstal og begivenheder, der optræder i denne meget detaljerede bog om digteren Johannes Jørgensen, der i sin tid konverterede til katolicismen og dermed blev udstødt af datidens litterære verden. Vi konstaterer tørt, at forlaget selv i en af bogens flapper ærgerligt ikke har været helt omhyggelig med stavningen af Johannes' navn. Udover det må vi sige, at det ligner en meget velgennemtænkt og næsten videnskabelig afhandling om digteren fra Svendborg, der boede næsten 40 år i Assisi i Italien, inden han som næsten 90-årig vendte hjem til Svendborg som æresborger.

Johannes Jørgensen var i den grad kendt for sit tungsind og sin melankoli, og man ser for sig, at han netop brugte sit skriveri som måde at løfte sig selv op på med sin egen røst i den måske triste og golde ørken, han så foran sig i sit ve og levned.

Johannes Jørgensens popularitet tog bl.a. sit udspring i, at det var mennesket først og DERNÆST Gud. Det var noget, der kunne bruges på de tider af mange, mens mange på den måde omvendt ubevidst eller bevidst anså ham for en forrædder; særligt fordi han i sine skrivelser ærligt og selvransagende fortæller, at han fortsat er tvivlende. . . .

Ikke velkomne ord på Parnasset.

Alt dette beskrives med andre ord og på en historisk meget dygtig måde i Martin Bergsøes bog, man bliver opslugt af, bl.a. fordi den har alle disse historiske epoker med sig, omkring Rom, omkring hans stillingtagen til Hitler, bare for at nævne få historiske spotpunkter, og så tager Martin Bergsøe ellers Johannes Jørgensens forfatterskab under behandling i en sådan grad, at man får lyst til at kaste sig over langt mere poesi og åndslitteratur fra denne røst i ørkenen.

